

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/50/2022
Identifikačné číslo spisu: 1108232610
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1108232610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu 1/ obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, s r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 31 342 841, zastúpeného J.. Z.. H. Y., S., S. X, 2/ J.. Z.. H. Y., S., S. X, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vednom pôvodne na Okresnom súde Bratislava I, v súčasnosti Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-7C/175/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2019 sp.zn. 8Co/85/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. júla 2018 č.k. 7C/175/2008 - 774 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia náhrady škody vo výške 373.180,14 eura s úrokmi z omeškania a tiež náhrady nemajetkovej ujmy v sume 19.958,17 eura podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súčasne na základe čiastočného späťvzatia žaloby zastavil konanie v časti o zaplatenie 2.589,12 eura, vrátane úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty, zamietol procesné návrhy na prerušenie konania a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že postup súdneho exekútora mal za následok zrušenie spoločnosti žalobcu 1/ ani jeho výmaz ani zrušenie účasti žalovaného 2/ v spoločnosti žalobcu 1/ a rovnako nepreukázali, že postup súdneho exekútora nejakým spôsobom (z právneho hľadiska) obmedzil podnikanie žalobcu 1/, ako to žalobcovia tvrdili. Žalobcovia v konaní takéto dôsledky postupu súdneho exekútora nepreukázali, a teda ani nepreukázali, že nimi označená škoda vznikla v dôsledku resp. v príčinnej súvislosti s ním, a preto zamietol žalobu v časti celej uplatnenej tvrdenej škody vo výške 26.722.371,86 eura s príslušenstvom. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy s poukazom na ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prvom rade zdôraznil, že náhrada nemajetkovej ujmy je satisfakciou za protiprávny stav, ktorý zapríčinil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby, pričom súd môže priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch len za predpokladu, ak ju nie

je možné uspokojiť inak. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je predovšetkým to, aby si žalobca splnil povinnosť tvrdenia t.j. aby dostatočne konkretizoval vzniknutú nemajetkovú ujmu a jej prejavy v oblastiach jeho života resp. pôsobenia a následne svoje tvrdenia aj preukázal. Žalobcovia však okrem samotného uplatnenia náhrady 9.958,17 eura titulom poškodenia dobrého mena žalobcu 1/ a narušenia vzájomných vzťahov a dlhoročne budovaných a upevňovaných vzťahov medzi žalobcom 1/ a subjektom G. N. - účtovníctvo a vo výške 10.000 eur titulom poškodenia spoločenskej reputácie žalobcu 1/ a ohrozenia jeho podnikateľskej cti a reputácie (bez akejkol'vek ďalšej konkretizácie), teda okrem všeobecných skutkový tvrdení nešpecifikovali, akou konkrétnou formu malo byť poškodené dobré meno žalobcu 1/, vo vzťahu k akému konkrétnemu právnomu subjektu sa tak stalo, ako konkrétne dôsledky tohto poškodenia nastali, v akom rozsahu sa tak stalo a ako tvrdené poškodenie súvisí so žalobcami tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Za tohto stavu, keď vykonanými listinnými dôkazmi ani výsluchom svedkyne p. N. nebolo preukázané, že by došlo v príčinnej súvislosti s preukázaným nesprávnym úradným postupom k narušeniu vzťahov s p. N. a ani k poškodeniu dobrého mena a ostatným žalobcami tvrdeným následkom, vyhodnotil aj v tejto časti žalobu ako nedôvodnú. Zamietnutie návrhom žalobcov na prerušenie konania odôvodnil tým, že z procesných návrhov strany žalobcu na prerušenie konania nevyplývala žiada konkrétna otázka, ktorá by sa mala riešiť v konaniach, do ktorých žiadali toto konanie prerušiť ani aký význam má táto (žalobcami neručená) otázka pre toto konanie, ani zdôvodnenie prečo súd bez vyriešenia žalobcami neurčenej otázky nemôže alebo by nemal v tomto konaní pokračovať. S prihliadnutím na obsah procesných návrhov žalobcov konštatoval, že jediným do úvahy prichádzajúcim právnym dôvodom prerušenia konania je dôvodov vymedzený v § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), avšak napriek tomu, že už na pojednávaní dňa 2. októbra 2017 súd žalobcom uviedol, že návrh na prerušenie konania v tomto prípade musí obsahovať špecifikáciu otázky, ktorá sa rieši v konaní, do právoplatného skončenia, ktorého navrhujú prerušiť toto súdne konanie, ani v jednom z riadne uplatnených procesných návrhov na prerušenie konania tak žalobcovia neurobili, hoci tvrdiť a preukázať dôvody, pre ktoré žiada konanie prerušiť patrí procesnej strane, ktorá takýto návrh v konaní uplatnila. V procesnom návrhu zo dňa 12. júla 2018 žalobcovia žiadali konanie prerušiť, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vôbec neuviedli a v procesnom návrhu zo dňa 6. novembra 2017 tvrdili, že sa jedná o otázku zásadného právneho významu (bez jej konkretizácie), ktorá (nešpecifikovaná otázka) im umožní zadefinovať nároky uplatnené v tomto konaní, t.j. ktorá im umožní určiť, či nároky žalované v tomto konaní vyplývajú z nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na uvedené oba procesné návrhy strany žalobcu na prerušenie konania zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. októbra 2019 sp. zn. 8Co/85/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Pokiaľ ide o správnosť ustálenia skutkového stavu veci, nemal za opodstatnené odvolacie námietky žalobcov, ktorí súdu prvej inštancie vytykali nevykonanie nimi navrhovaných výsluchov svedkov a nepripojenie exekučných spisov. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalobcovia tieto dôkazy nenavrhlí vykonať na preukázanie konkrétnych tvrdení, či skutočností a súd nebol povinný vykonať dokazovanie na zistenie skutočností, o ktoré až následne strana sporu (žalobca), ak sa preukáže skutočnosť, ktorá by mu mohla byť na prospech, bude opierať prostriedky procesného útoku. Akýkoľvek opačný výklad by znamenal úplné popretie existencie jednej zo základných povinností každej sporovej strany - povinnosti tvrdenia, čo je neprípustné. Pokiaľ za tohto stavu pri absencii konkrétnych tvrdení žalobcov, ktoré sa mali preukázať, súd prvej inštancie navrhovaných svedkov nevypočul, ani v najmenšom tým neporušil procesné práva žalobcov. To platí aj vo vzťahu k výhrade žalobcov smerujúcej k nepripojeniu celých relevantných exekučných spisov sp. zn. EX 59/1996 a EX 365/2002, keď pochybenie súdneho exekútora JUDr. Jakubca a jeho nesprávny úradný postup, ktorý by inak zakladal zodpovednosť žalovaného za škodu, mal súd prvej inštancie nepochybne preukázaný z iných vykonaných dôkazov.

2.1. Súd prvej inštancie na základe správne ustáleného skutkového stavu daný spor správne posúdil i po právnej stránke, keď dospel k záveru, že podanej žalobe nemožno ani len čiastočne vyhovieť, a to z dôvodu, že žalobcovia v spore nepreukázali, že by im v príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom súdneho exekútora JUDr. Jakubca, spočívajúceho vo vydaní a doručení nezákonného príkazu na začatie exekúcie predajom obchodného podielu žalobcu 2/ u žalobcu 1/, vznikla škoda alebo nemajetková ujma.

Správne v tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na to, že hoci súdny exekútor postupoval vzhľadom na § 235 ods. 2 EP nesprávne, keď na exekučné konanie, ktoré sa začalo pred dátumom 1. februára 2002, aplikoval inštitút exekúcie na obchodný podiel v obchodnej spoločnosti, nesprávne vydanie exekučného príkazu na obchodný podiel žalobcu 2/ u žalobcu 1/ podľa § 113b ods. 1 EP nemalo za následok zrušenie žalobcu 1/, ako to žalobcovia tvrdili, nakoľko účinky zrušenia spoločnosti žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným by nastali iba v prípade, ak by to ustanovoval osobitný právny predpis, v danom prípade Obchodný zákonník, ktorý to však nestanovuje a nepovažoval potom za preukázané ani tvrdenie žalobcov o tom, že by v dôsledku postupu súdneho exekútora spočívajúceho vo vydaní exekučného príkazu na predaj obchodného podielu, nemohla spoločnosť žalobcu 1/ podnikat'. Dôsledne v tejto súvislosti zohľadnil i to, že túto skutočnosť potvrdzujú výpisy z obchodného registra žalobcu 1/, kde skutočnosť o výmaze spoločníka, ktorým je žalobca 2/, zaznamenaná nie je, ako i správanie žalobcu 1/, ktorý na jednej strane tvrdil, že v dôsledku zrušenia jeho spoločnosti (doručením exekučných príkazov dňa 25. januára 2005) nemohol uzatvárať nové obchody, iba dobehnúť staré, avšak na druhej strane si v tomto ale aj v iných súdnych konaniach uplatnil škodu, ktorá mu mala vzniknúť zo zmlúv, ktoré zjavne uzatvoril po uvedenom dátume (kúpne zmluvy z 13. augusta 2007, 14. augusta 2007, zmluva o sprostredkovaní 30. júna 2007), hoci na to podľa neho nebol oprávnený. Z hľadiska právneho posúdenia veci sa súd prvej inštancie podrobne (vyčerpávajúco) a vecne správne vysporiadal aj so všetkými ďalšími čiastkovými relevantnými právnymi otázkami, vrátane posúdenia (žalobcami náležite nešpecifikovaného) nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mali dopustiť sudkyne v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I a na Krajskom súde v Bratislave, no tiež posúdenia nesplnenia povinnosti tvrdenia a neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcov vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy. Odvolací súd sa s týmito jeho právnymi závermi v celom rozsahu stotožnil.

2.2. Nedôvodne žalobcovia v odvolaní vytýkali súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že vzhľadom na celkom zrejmú absenciu príčinnej súvislosti medzi konaním súdneho exekútora JUDr. Jakubca spočívajúceho v tom, že v rozpore s platnou právnou úpravou viedol exekúciu na obchodný podiel žalobcu 2/ v spoločnosti žalobcu 1/ a tvrdeným vznikom škody spôsobenej tým, že v dôsledku doručenia exekučného príkazu žalobcovi 1/ ušli obchody, ktoré by inak bol zrealizoval, v konaní neboli preukázané všetky zákonom stanovené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu uplatnenú podanou žalobou, a preto bolo nevyhnutné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.3. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní (rovnako ako v konaní na prvoinštančnom súde) opakovane zdôrazňovali, že žalobca 1/ nemohol po doručení exekučného príkazu vykonávať svoju činnosť, táto ich argumentácia nezodpovedá platnej právnej úprave, a preto vylučuje aj vznik zodpovednosti žalovaného za škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcom vzniknúť. Ak aj žalobca 2/ ako konateľ žalobcu 1/ z vlastnej iniciatívy svojim aktuálnym a potenciálnym obchodným partnerom oznámil, že zo strany žalobcu 1/ sa zamýšľaný obchod nemôže realizovať z dôvodu, že kvôli prebiehajúcej exekúcii nemôže vyvíjať svoju činnosť, stalo sa tak výlučne z dôvodu omylu žalobcu 2/ o obsahu platnej právnej úpravy, za ktorého následky však nemôže niesť žiadnu zodpovednosť žalovaný. Vo vzťahu k žalobcom pritom súdny exekútor ani exekučný súd neuskutočnili žiadne kroky, z ktorých by žalobcovia mohli vyvodzovať existenciu prekážky pre výkon akejkoľvek činnosti žalobcu 1/, a teda ak by potom aj bolo pravdivé tvrdenie, že žalobca 1/ (konajúci prostredníctvom žalobcu 2/) nerealizoval určité reálne dohodnuté obchody pre mylnú predstavu, že už nemôže vykonávať obchodnú činnosť, vznik škody žalobcu 1/ spôsobil sám. To pritom platí pokiaľ ide o údajné poškodenie "dobrého mena a povesti žalobcu 1/ ako podnikateľa", keď o prebiehajúcej exekúcii, ktorá sa však týkala iba obchodného podielu žalobcu 2/, bez starostlivého zváženia a rozumného dôvodu, informoval svojich obchodných partnerov, hoci na výkon obchodnej činnosti danej spoločnosti to nemalo žiaden vplyv. Správne však súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobcovia v spore netvrdili ani nepreukázali žiadne také okolnosti, ktoré by mohli nárok na náhradu nemajetkovej ujmy založiť.

2.4. Pokiaľ žalobcovia vytýkali súdu prvej inštancie, že pochybil a porušil ich právo na spravodlivý proces, či im dokonca svojvoľne odňal prístup k spravodlivosti, keď zamietol ich návrhy na prerušenie konania, odvolací súd uviedol, že tieto ich námietky sú zjavne účelové a nedôvodné. Správne totiž súd prvej inštancie dospel k záveru, že na prerušenie konania v danej veci neboli splnené zákonom (§ 164 CSP) stanovené podmienky, a to (okrem chýbajúcich dôvodov na prerušenie konania) i z dôvodu, že

konanie nie je možné prerušiť iba na základe samotného návrhu na prerušenie konania podaného stranou sporu bez riadnej konkretizácie dôvodov, pre ktoré žiada takémuto návrhu vyhovieť.

3. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/ podľa § 420 písm. e), f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť v celosti a vec vrátiť krajskému súdu a „zároveň z dôvodu porušenia práva dovolateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl.6 Dohovoru pri posúdení konania ako celku žiadajú zrušiť aj svojvoľný, predčasne vydaný a prekvapivý“ rozsudok okresného súdu. Pokiaľ ide o vady zmätočnosti v podrobnostiach vytykali okresnému súdu i krajskému súdu, že ich rozhodnutia sú arbitrárne, neústavné a predstavujú odmietnutie spravodlivosti. Za ďalšie porušenie práva na spravodlivý proces videli aj v tom, že ich odvolací súd elektronicky neupovedomil riadne a včas o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Označili za nesprávny právny záver súdov nižších inštancií v otázke ich odškodnenia za nesprávne konanie súdneho exekútora.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote, strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a), b) CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inšancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade žalobcovia prípustnosť dovolania v prvom rade vyvodili z ustanovenia § 420 písm. e), f) CSP.

11.1. Z ich zdôvodnenia, že ..“ za účinnosti O .s. p. neboli riadne a ústavne konformne poučení o ich procesných právach a povinnostiach, ergo v súdnom kompenzačnom konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo rovnosti a právo na kontradiktórne súdne konanie , čo malo za následok flagrantné porušenie práva dovolateľov na nestranný súd podľa čl. 1. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 Dohovoru, čo malo v konečnom dôsledku za následok flagrantné porušenie práva dovolateľov na spravodlivé súdne konanie“, dovolací súd dospel k záveru, že dovolatelia namietajú zrejme porušenie ich procesných práv.

11.2. Námietka porušenia práva dovolateľov na nestranný súd (§ 420 písm. e) CSP) z pohľadu dôvodov dovolateľov nemá opodstatnenie, dovolací súd nevezhladol vadu v žiadnom z vytýkaných postupov nižších súdov v konaní.

11.3. Ak dovolatelia v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP namietali nedostatočné vykonanie dokazovania výsluchom ním navrhovaných svedkov a zadovážením si ďalších dokladov, dovolací súd opakovane udáva, že len súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP) Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu, respektíve sudcovi, zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov.

11.4. V ďalšej časti dovolania žalobcovia namietali, že odvolací súd nepostupoval zákonným spôsobom, pretože ich neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku zaslaním upovedomenia elektronicky na emailovú adresu Y., hoci o to požiadali. Najvyšší súd uvádza, že ani táto námietka dovolateľov nie je dôvodná, naviac dovolatelia na túto námietku dostali už odpoveď od dovolacieho súdu v ďalších konaniach (napr. sp. zn. 4Cdo/188/2022 a mnohé iné.).

12. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie, najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ žalobcovia vytýkajú odvolaciemu súdu, ako i súdu prvej inštancie, že sa dôsledne nevysporiadali s ich tvrdeniami, ktoré sú obsahom podaní nachádzajúcich sa v spise, v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

13. Ak žalobcovia namietali aj nesprávne právne posúdenie ako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd konštantne udáva, že prípustnosť dovolania nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

13.1. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd pripomína aj naďalej aktuálne konštatovanie ústavného súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014 a tiež IV. ÚS 279/2018).

14. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľmi namietanými vadami vyplývajúcimi z § 420 písm. e), f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu ich dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V danej súvislosti uvádza, že žalobcovia vo svojom dovolaní výslovne uviedli, že podávajú dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

15. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd konštatuje, že žalobcovia pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP nepostupovali, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedli konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe, prípadne, že išlo o otázku dosiaľ dovolacím súdom neriešenú alebo rozhodovanú rozdielne. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľov s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

17. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c) CSP (v časti, v ktorej namietali existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. e), f) CSP) a vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.